

Arrest

nr. 116 727 van 10 januari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. HINNEKENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Afghaans staatsburger van Pashai origine en afkomstig van het district Dara-e-Nur van de provincie Nangarhar, verklaarde uw land van herkomst te hebben verlaten na problemen met de taliban. U beweert in 1995 te zijn geboren. Volgens uw verklaringen was uw vader officier bij het Afghaanse leger en gestationeerd in Helmand. Eens om het half jaar kwam hij voor een tweetal weken naar huis. Kort voor diens laatste verlof had de taliban in de moskee laten verstaan dat men niet voor de overheid mocht werken. Wie geen gehoor gaf aan deze oproep zou hiervan de gevolgen dragen. Toen uw vader korte tijd later thuis kwam, vertelde uw oom hem alles, uw vader wilde zijn werk echter niet stopzetten. Dezelfde avond viel de taliban bij u thuis binnen en ontvoerde uw vader, u was op dat

moment niet aanwezig. Na de ontvoering van uw vader verbleef u bij uw oom. Twee maanden later viel de taliban bij u thuis binnen. Na dit incident besloot uw familie dat u moest vertrekken. U verliet Afghanistan en reisde naar België, waar u op 3 april 2011 aankwam en op 4 april 2011 een asielaanvraag indiende.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: een kopie van uw taskara, de taskara van uw vader, een brief van de malik, drie certificaten van uw vader, een aantal foto's en een briefomslag.

B. Motivering

Voorafgaandelijk moet worden gesteld dat u overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 5 december 2011 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, niet kan worden beschouwd als minderjarige.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U slaagde er immers niet in uw beweringen inzake uw problemen met de taliban ten gevolge van het beroep van uw vader aan te tonen met coherente en aannemelijke verklaringen.

Vooreerst dient erop te worden gewezen dat de kennis die u heeft van het beroep van uw vader bijzonder summier is. Zo weet u weliswaar dat uw vader in Helmand gestationeerd was, maar niet waar precies (cgvs, p. 8). U wist ook niet precies met welke buitenlandse troepen uw vader samenwerkte. U dacht dat u hij samenwerkte met de Amerikanen. Het is correct dat er Amerikanen gelegerd zijn in Helmand, maar een groot deel van de buitenlandse troepen in deze provincie is van Britse origine. Daarnaast roteert het regionaal commando van de Zuidelijke sector tussen Groot-Brittannië, Canada en Nederland. Redelijkerwijze kan er worden verwacht dat u meer nationaliteiten kan noemen dan enkel de Amerikanen. Daarnaast heeft u er ook geen idee van welke brigade of legerkorps uw vader deel uitmaakte. Evenmin wist u van welk bataljon (kandak) hij deel uitmaakte of leidde (cgvs, p. 9). Ook welke zijn directe of indirecte oversten waren wist u niet te vertellen (cgvs, p. 9). Betreffende het loon van uw vader stelde u dat hij 25000 Afghani per maand verdiende (cgvs, p. 8) terwijl uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat een kapitein met de anciënniteit van uw vader in 2011 slechts 18250 Afghani verdiende. Na vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan uw beweringen inzake de oorzaak van de problemen die u in Afghanistan zou hebben gekend met de taliban. Bijgevolg kan er logischerwijze evenmin nog geloof worden gehecht aan uw beweringen inzake de feiten die er het gevolg van zouden zijn geweest.

De geloofwaardigheid van uw beweringen hieromtrent wordt verder ondergraven doordat uw verklaringen betreffende deze feiten in het algemeen weinig aannemelijk overkomen. Zo kan u omzeggens niets kwijt over de omstandigheden van de ontvoering. Hoewel de vraag naar deze omstandigheden meermaals werd gesteld, bleef u hierover uitermate vaag (cgvs, p. 9). U kon niet meer meegeven dan dat ze de deur stuk maakten, uw vader sloegen en dat uw moeder wilde tussenkomen maar werd weggeduwd. Met hoeveel ze waren wist u bijvoorbeeld niet. Dit mag verbazen. Er mag immers aangenomen worden dat u de nodige vragen stelde aan uw moeder. Bovendien gingen jullie klacht neerleggen bij het districtshuis en mag er dus vanuit gegaan worden dat de gebeurtenissen besproken werden (cgvs, p. 9). Dat u zo weinig weet is merkwaardig aangezien van iemand wiens leven op het spel staat mag verwacht worden dat hij meer interesse toont voor de gebeurtenissen die aan de basis liggen van de vlucht uit zijn land en dat hij zich inspant om alles hierover te weten te komen. U bent ook niet in staat om voorbeelden te geven van andere incidenten in uw regio, waarbij personen die voor de overheid werkten door de taliban werden gevisieerd of ontvoerd. U kan slechts een naam noemen van een man die ontvoerd werd. U weet verder echter niet wat er met hem gebeurd zou zijn (cgvs, p.11) Bovenstaande vaststelling ondergraven de geloofwaardigheid van uw verklaringen in hoge mate.

Ook de bedreigingen van de taliban aan uw adres maakt u niet aannemelijk. Zo hebt u er geen enkel idee van wat de taliban precies met u van plan was of waarom zij naar u op zoek waren (cgvs, p. 10-11). U doet hierover zeer vage uitspraken. Eerst stelde u dat de taliban u 'misschien' wilde vermoorden. Vervolgens stelde u dat de taliban u wilde vermoorden omdat u de oudste zoon was. Toen u echter gevraagd werd om dit uit te leggen, kwam u niet verder dan te stellen dat het nu eenmaal zo gaat in Afghanistan (cgvs, p. 10-11). Toen er werd aangedrongen zei u dat ze u wilden vermoorden omdat uw vader had geweigerd zijn werk stop te zetten (cgvs, p.11).

Het is verder heel merkwaardig dat de taliban zoals u aangeeft gedurende twee maand niet zou geweten hebben waar zij u konden vinden, indien zij u daadwerkelijk zochten. U stelde dat u na de moord op uw vader bij uw oom bescherming zocht. Gedurende twee maanden ging u bij hem overnachten en verbleef overdag thuis (cgvs, p. 11). Uw oom woonde te voet op 20 minuten bij uw ouderlijk huis vandaan. Aangezien u zei dat de taliban overal spionnen had en alles van iedereen wist, is het volkomen ongeloofwaardig dat zij niet zouden geweten hebben waar u 's nachts verbleef (cgvs, p. 9).

Op basis van al het voorgaande meen ik dat u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. De door u aangebrachte documenten zijn niet van aard deze conclusie te wijzigen. Gezien uw beperkte kennis van het beroep van uw vader volstaan de door u neergelegde documenten en foto's niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen inzake de activiteiten van uw vader binnen het Afghaans Nationaal leger te herstellen. Betreffende de door u neergelegde taskara's, certificaten en de brief van de malik dient te worden opgemerkt dat documenten enkel bewijswaarde hebben indien zij worden ondersteund door een geloofwaardig en coherent asielrelaas, wat hier niet het geval is. Hieraan dient te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben bijgevolg een slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Afghaanse asielzoeker. De briefomslag toont enkel aan dat de documenten vanuit Afghanistan werden verzonden.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit de provincie Nangharhar. Dit volstaat op zich echter niet om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan. UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan.

Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kaboel te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kaboel complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch geen "open combat" gevoerd wordt. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kaboel betrekkelijk goed. De stad is stevig in handen van de regering. De stad kende in de onderzochte periode gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand. Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kaboel, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviseerd. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "collateral damage" onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kaboel. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kaboel bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van (een bepaald deel van) de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kaboel is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kaboel actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kaboel aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. In het rapport wordt enkel vermeld dat er in de stad Kaboel nog steeds "high-profile attacks" plaatsvinden, alsook dat er complexe aanslagen gepleegd worden op specifieke doelwitten. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Bovendien blijkt uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal dat uw familie niet onvermogen is. Gevraagd naar de wijze waarop uw vlucht naar België gefinancierd werd stelde u dat het geld van uw moeder kwam en dat zij misschien een deel van de gronden verkocht (cgvs, p. 6, 9). U stelde eveneens dat uw gezin een twintigtal jerib bezat (om en bij de 4 hectare) en dat jullie van twee derde van de opbrengst van het land zonder problemen van konden leven (cgvs, p. 4-5). Uw oom, die uw reis regelde en u in alles bijstond bezat op zijn beurt meer grond dan uw eigen kerngezin (cgvs, p. 11). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat uw familie als grotere landeigenaars kunnen behoort. Er kan dus besloten dat uw familie over de nodige financiële capaciteiten beschikt om u toe te laten een bestaan in de hoofdstad Kaboel uit te bouwen. U stelde evenwel dat u zich niet in een stad zou kunnen vestigen omdat u van een klein dorp afkomstig bent en omdat u Pashai spreekt (cgvs, p.12). Wat betreft het taalprobleem moet erop worden gewezen dat u tijdens uw gehoor heeft gegeven het Pasjtoe zeer goed machtig te zijn. Dat u afkomstig bent van een klein Afghaans dorp kan niet worden aanzien als een ernstige hinderpaal voor een hervestiging binnen uw land van herkomst. De stad Kaboel kan bijgevolg een alternatief vormen voor uw terugkeer naar de provincie Nangarhar.

Op basis van al het voorgaande moet er dan ook worden gesteld dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kon en, bij een terugkeer naar Afghanistan, kan onttrekken door zich in Kaboel te vestigen. Bijgevolg kan u de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 49 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Tevens meent verzoekende partij dat *"het Commissariaat een manifeste beoordelingsfout heeft begaan, het principe van goede administratie heeft geschonden alsmede het algemene principe dat elke administratieve overheid gehouden is om te oordelen met kennis van alle elementen van de zaak en met het naleven van de zorgvuldigheidsplicht"*.

2.2.1. Vooreerst wijst de Raad erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). De Raad stelt vast dat verzoekende partij niet de minste toelichting geeft op welke manier zij het artikel 49 van de vreemdelingenwet geschonden acht en het is de Raad ook niet duidelijk hoe het aangehaalde artikel zou geschonden zijn. Artikel 49 van de vreemdelingenwet heeft enkel betrekking op de verblijfsrechtelijke toestand van erkende vluchtelingen in het Rijk en is derhalve niet op verzoekende partij van toepassing zodat de schending van deze bepaling niet dienstig kan worden aangevoerd. Door het niet verduidelijken van de wijze waarop dit artikel werd geschonden is dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. Aangaande de opmerking van verwerende partij dat verzoekende partij niet beschouwd kan worden als minderjarige, stelt verzoekende partij dat zij niettemin in haar land van herkomst beschouwd zal blijven als minderjarige. Ze merkt op dat het in Afghanistan een gangbare praktijk is dat de leeftijd niet bepaald wordt door betrokkene, maar door de ambtenaar. Een paspoort wordt opgesteld aan de hand van de gegevens op de *taskara*. Ten slotte wijst verzoekende partij erop dat de wetenschappelijke methode waarmee haar leeftijd werd bepaald geen honderd procent zekerheid biedt. Bovendien betreft de ingeroepen beslissing 'A. H.', en niet 'A. E.', waardoor men er niet zonder meer van kan uitgaan dat deze beslissing verzoekende partij betreft.

2.2.4.2. Vooreerst blijkt uit de gegevens in het administratief dossier duidelijk dat de beslissing van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie van 30 juni 2011 wel degelijk verzoekende partij betreft, daar het dossiernummer dat vermeld wordt op desbetreffende beslissing overeenkomt met dit van verzoekende partij (administratief dossier, stuk 11). De aanpassing van de schrijfwijze van haar naam wordt bovendien duidelijk aangegeven (administratief dossier, stuk 11, eerste pagina), waardoor er geen redenen zijn verzoekende partij bij te treden in haar argument dat het om twee verschillende personen zou gaan.

Verder blijkt uit niets dat verzoekende partij een beroep heeft ingediend tegen de beslissing betreffende haar leeftijdsbepaling, waardoor de Raad de resultaten van het leeftijdsonderzoek, waarbij werd besloten dat betrokkene op datum van 31 mei 2011 *"een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 21,3 jaar een minimum leeftijd is"* (administratief dossier, stuk 11), als vaststaand beschouwt.

Ten slotte merkt de Raad nog op dat de wetenschappelijke bepaling van de leeftijd van verzoekende partij voorrang dient te krijgen op de vermeldingen op haar *taskara*, daar dit laatste document slechts een zeer beperkte bewijswaarde heeft. Immers blijkt uit de informatie in het administratief dossier (stuk 14, deel 3) dat Afghaanse documenten op eenvoudige wijze tegen betaling kunnen worden verkregen zowel in Afghanistan als in het buitenland. Bovendien legt verzoekende partij slechts een kopie neer. Derhalve is de correctheid van deze gegevens allesbehalve gegarandeerd.

De Raad besluit dan ook dat verwerende partij terecht oordeelt dat verzoekende partij bij de beoordeling van haar asielaanvraag niet beschouwd kan worden als minderjarige.

2.2.5.1. Waar verwerende partij vaststelt dat de kennis van verzoekende partij over het beroep van haar vader bijzonder summier is, wijst verzoekende partij erop dat zij als jongere/minderjarige niet op de hoogte werd gebracht van de activiteiten van haar vader, gelet op het veiligheidsrisico. Bovendien heeft zij juist geantwoord op de vraag met welke buitenlandse troepen haar vader samenwerkte, namelijk met de Amerikanen. Omtrent het loon van haar vader, merkt verzoekende partij op dat er in provincies zoals Helmand een risicopremie gegeven wordt. De informatie waarop verwerende partij zich baseert, heeft het slechts over de verloning in het algemeen.

2.2.5.2. De Raad wijst er vooreerst op dat afgeleid uit het leeftijdsonderzoek verzoekende partij op het ogenblik van de voorgehouden vervolgingsfeiten minstens eenentwintig jaar oud was en derhalve hoegenaamd geen infans meer die van elke vorm van informatie verstoken blijft of niet in staat is hiernaar zelf te informeren. De Raad oordeelt dan ook dat van verzoekende partij verwacht mag worden dat zij meer informatie zou kunnen verstrekken omtrent het beroep van haar vader, daar dit een essentieel element betreft van haar asielrelaas. Immers houdt verzoekende partij voor dat haar vader ontvoerd werd door de taliban omwille van diens werk voor de Afghaanse overheid en beweert verzoekende partij dat ook zij omwille van het werk van haar vader voor de Afghaanse overheid door de taliban gestraft zou worden.

Daar verzoekende partij niet weet waar haar vader precies in Helmand gestationeerd was, met welke buitenlandse troepen haar vader juist samenwerkte (*"Hij was met buitenlanders, mijn vader wist het beter, maar ik denk met Amerikanen"* (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 20/06/2013, p. 8)), van welke brigade of legerkorps haar vader deel uitmaakte, van welk bataljon (kandak) hij deel uitmaakte of leidde, welke zijn directe of indirecte oversten waren en daar haar verklaringen omtrent het loon van haar vader niet overeenkomen met de informatie in het administratief dossier (administratief dossier, stuk 14, deel 4), maakt verzoekende partij het werk van haar vader als officier bij het Afghaanse leger geenszins aannemelijk. Waar verzoekende partij stelt dat zij correct heeft geantwoord op de vraag met welke buitenlandse troepen haar vader samenwerkte, merkt de Raad evenwel op dat – zoals hoger geciteerd – verzoekende partij hoegenaamd niet met zekerheid heeft gesteld dat haar vader samenwerkte met de Amerikanen doch dit slechts een vermoeden is en wijst de Raad verder op de uitgebreide motivering van verwerende partij dat het inderdaad correct is dat er

Amerikanen gelegerd zijn in Helmand, maar dat evenwel een groot deel van de buitenlandse troepen in deze provincie van Britse origine zijn. Daarnaast roteert het regionaal commando van de Zuidelijke sector tussen Groot-Brittannië, Canada en Nederland. Van verzoekende partij kan er dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat zij meer nationaliteiten kan noemen dan enkel de Amerikanen, zeker nu zij een louter hypothetisch antwoord geeft.

De opmerking dat in de provincie Helmand een risicopremie gegeven wordt, betreft een blote bewering die door verzoekende partij op generlei wijze met objectieve informatie wordt onderbouwd. Verzoekende partij toont derhalve niet aan dat de informatie waarop verwerende partij zich steunt niet correct of onvolledig zou zijn.

2.2.6.1. Betreffende de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij zeer vaag blijft over de omstandigheden van de ontvoering, stelt verzoekende partij dat zij niet thuis was op dat moment en dat zij derhalve louter hetgeen weet wat haar moeder haar verteld heeft. Als jongere/minderjarige wordt zij geacht niet verder te vragen. Bovendien was haar moeder na de dramatische gebeurtenissen zelf zodanig verward dat zij niet in staat was meer details te geven.

2.2.6.2. De Raad oordeelt dat van een eenentwintigjarige echter wel redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij zich nauwgezetter informeert over zulke ingrijpende gebeurtenis. De opmerking dat van haar geacht wordt niet verder te vragen aan haar moeder gezien haar nog jonge leeftijd, kan geenszins als verschoningsgrond worden aanvaard voor haar fundamenteel gebrek aan informatie aangaande de omstandigheden van de ontvoering van haar vader. Immers was haar veiligheid en die van haar familie ernstig in gevaar. Dat zij zich op dat moment meer bekommerd zou hebben om de aldaar geldende beleefdheidsnormen is derhalve niet ernstig te nemen.

Voorts blijkt uit niets dat verzoekende partij verdere vragen heeft gesteld aan haar moeder. Integendeel, zij geeft zelf aan dat zij geacht wordt niet verder te vragen gezien haar jonge leeftijd. Verzoekende partij kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat haar moeder niet in staat was verdere details te geven, daar verzoekende partij hiernaar nooit heeft gevraagd.

Ten slotte merkt de Raad nog op dat verzoekende partij samen met haar oom en haar moeder bij het districtshuis klacht is gaan neerleggen. Er mag van worden uitgegaan dat hier de gebeurtenissen werden besproken. Met bovenstaand verweer biedt verzoekende partij dan ook geen enkele afdoende verklaring voor haar uitermate vage verklaringen aangaande de ontvoering van haar vader.

2.2.7.1. Waar verwerende partij opmerkt dat verzoekende partij niet in staat is om voorbeelden te geven van andere incidenten in haar regio waarbij personen die voor de overheid werkten door de taliban werden gevisieerd of ontvoerd en zij slechts een naam kan opnoemen van een man die ontvoerd werd, maar verder niet weet wat er met hem gebeurd zou zijn, stelt verzoekende partij dat zij een juiste naam heeft gegeven. Daarnaast merkt zij op dat zij 'ontvoerd worden' gelijkstelt met 'vermoord worden', daar iemand die ontvoerd wordt het er niet levend vanaf brengt. Het is dan ook niet nodig om dit uitdrukkelijk te vermelden.

2.2.7.2. Waar verzoekende partij in bovenstaand verweer tracht voor te houden dat zij wel degelijk weet wat er met de man gebeurd zou zijn – hij zou namelijk vermoord zijn – wijst de Raad op de volgende verklaring die door verzoekende partij werd gegeven tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 20 juni 2013, waaruit duidelijk blijkt dat, in tegenstelling tot wat zij in haar verzoekschrift beweert, zij geenszins op de hoogte is van het lot van deze man:

"Hebt u weet van andere mensen in u regio die door de taliban vermoord of ontvoerd zijn geweest omdat ze voor de overheid werkten?"

Na mijn vader s. u. (...) hij woonde in het dorp jarmil.

Wat is er daarna nog van hem vernomen?"

Dat was zijn probleem, we hebben het aan niemand gevraagd." (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 20/06/2013, p. 11). Derhalve blijft de motivering van verwerende partij dat verzoekende partij niet in staat is voorbeelden te geven van andere incidenten in haar regio, waarbij personen die voor de overheid werkten door de taliban werden gevisieerd of ontvoerd, en zij slechts een naam kan opnoemen van een man die ontvoerd werd, waarbij zij echter niet weet wat er met hem gebeurd zou zijn, onverminderd overeind. Teneinde haar eigen situatie beter in te schatten is enige interesse omtrent dergelijke incidenten evenwel relevant. De vaststelling dat verzoekende partij geen andere vergelijkbare incidenten kan opnoemen hypothekeert dan ook verder de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas.

2.2.8.1. In verband met de motivering dat verzoekende partij evenmin de bedreigingen van de taliban aan haar adres aannemelijk maakt daar zij er geen enkel idee van heeft wat de taliban precies met haar

van plan was of waarom zij naar haar op zoek waren, oppert verzoekende partij dat zij reeds bij de aanvang van haar asielaanvraag heeft gesteld dat zij problemen heeft met de taliban die haar wilden bestraffen en ontvoeren, wat onmiddellijk tevens impliceert dat ze haar wilden vermoorden en dit gezien de context logischerwijze omwille van de daden van haar vader. Ook haar verklaring dat ze haar wilden vermoorden omdat zij de oudste zoon was en omdat ze haar zochten omdat haar vader geweigerd had te stoppen met zijn job, spreekt voor zich en vereist geen verdere uitleg.

2.2.8.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij aanvankelijk tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 20 juni 2013 het volgende verklaart:

“Wat wilde de taliban precies van u toen ze u kwamen ontvoeren?”

Ze wilden me misschien vermoorden.

Waarom?

Omdat mijn vader geweigerd had.

Ja maar uw vader was al gestraft.

Ze wilden mij ook straffen omdat ik de oudste was.

Waarom?

Ik had niks misgedaan maar ik had verder gewerkt.

Wat is de reden, waarom zou de taliban u ook nog willen straffen?

Ze wilden me straffen omdat ik de oudste was, zo gaat dat in afghanistan.

Ok maar wat is de reden daarachter.

Het zijn taliban, ik weet het niet.

Waarom kwamen ze u zoeken?

Omdat mijn vader geweigerd had ik was de oudste zoon en ze wilden mij ook ontvoeren en vermoorden.” (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 20/06/2013, p. 11). In haar verzoekschrift meent verzoekende partij met zekerheid te kunnen stellen dat de taliban haar wilden vermoorden. In het licht van haar verklaring tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal, waar zij nog stelde dat ze haar ‘misschien’ wilden vermoorden, kan dit verweer geenszins overtuigen. Evenmin is de herhaling van verzoekende partij van haar verklaring dat ze haar wilden vermoorden omdat zij de oudste zoon was en omdat ze haar zochten omdat haar vader geweigerd had te stoppen met diens job van aard de motivering dat verzoekende partij zeer vage uitspraken doet omtrent de reden waarom de taliban naar haar op zoek waren te weerleggen. Wanneer haar immers gevraagd wordt om uit te leggen waarom de taliban haar zou willen vermoorden omwille van het feit dat zij de oudste zoon was, komt zij immers niet verder dan ‘zo gaat dat in afghanistan’, hetgeen allesbehalve als een afdoende uitleg kan worden beschouwd. Wat betreft de verklaring dat de taliban haar zochten omdat haar vader geweigerd had te stoppen met diens job, stelt de Raad vast dat verzoekende partij geen enkele overtuigende verklaring biedt waarom de taliban haar omwille van deze weigering door haar vader nog zouden vervolgen, daar ze haar vader immers reeds hadden gestraft.

Verzoekende partij slaagt er met bovenstaand verweer dan ook niet in de motivering van verwerende partij dat zij zeer vage uitspraken doet omtrent de bedreigingen van de taliban aan haar adres, te weerleggen.

2.2.9.1. Inzake de opmerking van verwerende partij dat het merkwaardig is dat de taliban gedurende twee maanden niet zouden geweten hebben waar zij verzoekende partij konden vinden, geeft verzoekende partij aan dat een spion in de nacht niet noodzakelijk alles in de gaten kan houden. De nachtelijke verplaatsing van verzoekende partij is dan ook een afdoende verklaring voor het feit dat zij niet gevonden kon worden. Ook is het niet onlogisch dat op dat moment de bestraffing van haar vader een hogere prioriteit had dan het aanpakken van de zoon.

2.2.9.2. Vooreerst merkt de Raad op dat de vader van verzoekende partij op het moment dat zij bescherming zocht bij haar oom reeds ontvoerd/bestraf was. Het argument dat de taliban op dat moment een hogere prioriteit zouden toekennen aan het bestraffen van haar vader, kan dan ook niet worden bijgetreden. Verder acht de Raad het totaal ongeloofwaardig dat verzoekende partij, die zelf aangeeft dat de taliban overal spionnen hebben en alles van iedereen weten (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 20/06/2013, p. 9), zich gedurende maar liefst twee maanden onopgemerkt naar haar oom kon begeven om daar vervolgens de nacht door te brengen. De opmerking van verzoekende partij dat een spion in de nacht niet ‘alles’ in de gaten kan houden, kan gezien de lange tijdsperiode van twee maanden gedurende dewelke verzoekende partij zich steeds naar haar oom begaf allesbehalve overtuigen. Daarenboven geeft verzoekende partij zelf aan dat zij overdag gedurende deze twee maanden gewoon thuis verbleef waardoor de taliban op dezelfde wijze als zij haar vader zijn komen uithalen eveneens verzoekende partij bij haar thuis overdag hadden kunnen grijpen.

2.2.10.1. Betreffende de motivering van verwerende partij aangaande de door haar aangebrachte documenten, merkt verzoekende partij vooreerst op dat de bestreden beslissing geen motivering bevat inzake het document van het districtshuis, dat luidens de bestreden beslissing een ander document is dan dat van de malik. Omtrent haar *taskara* wijst verzoekende partij erop dat deze niet noodzakelijk vals is, daar het immers algemeen geweten is dat bij de aflevering van dergelijk document de leeftijd wordt geschat door een ambtenaar. Verder meent ze dat de motivering van verwerende partij op een te algemene wijze verhindert dat documenten worden aangewend ter staving van een asielrelaas. Ten slotte stelt verzoekende partij dat het voor de asielinstanties mogelijk moet zijn om de neergelegde documenten te verifiëren bij de overheid zelf, bijvoorbeeld bij het Afghaanse Nationale Leger.

2.2.10.2. Vooreerst stelt de Raad vast dat door verzoekende partij volgende documenten werden neergelegd: een kopie van haar *taskara*, de *taskara* van haar vader, een brief van de malik, drie certificaten van haar vader, een aantal foto's en een briefomslag (administratief dossier, stuk 13). Al deze documenten werden door verwerende partij besproken in de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt noch verwezen naar enig document van het districtshuis, noch werd door verzoekende partij dergelijk document aangebracht, waardoor haar opmerking dat de bestreden beslissing omtrent dit document geen motivering bevat, geen steek houdt.

Verder wijst de Raad verzoekende partij erop dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is. Het is dan ook volledigheidshalve dat gewezen wordt op het gegeven dat in het algemeen Afghaanse documenten een zeer beperkte bewijswaarde hebben bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Afghaanse asielzoeker gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan.

Waar verzoekende partij stelt dat het voor de asielinstanties mogelijk moet zijn om de neergelegde documenten te verifiëren bij de Afghaanse overheid zelf, herhaalt de Raad dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust op de kandidaat-vluchteling zelf en dat het niet de taak is van de commissaris-generaal en evenmin van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197).

2.2.11.1. Ten slotte betoogt verzoekende partij dat tevens rekening moet worden gehouden met het risico voor jongeren op gedwongen rekrutering door de taliban. Bij weigering bestaat het risico dat men vermoord wordt. Dit gevaar voor rekrutering is des te groter voor personen die buiten hun gewone woonplaats dienen te verblijven. Verzoekende partij haalt aan dat recent een vrijwillig teruggekeerde afgewezen asielzoeker is vermoord door de taliban.

2.2.11.2. De Raad wijst er vooreerst op dat elke asielaanvraag individueel moet worden onderzocht waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

Verzoekende partij maakt op geen enkele manier aannemelijk dat haar asielaanvraag verband zou houden met de door haar aangehaalde persoon, die zou zijn omgekomen in Afghanistan na vrijwillige terugkeer. Evenmin geeft zij aan op welke wijze een verwijzing naar deze zaak afbreuk zou kunnen doen aan de door verwerende partij gedane vaststellingen omtrent haar asielaanvraag.

Waar verzoekende partij wijst op het risico voor jongeren op gedwongen rekrutering door de taliban, merkt de Raad op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Een dergelijke verwijzing naar risicoprofielen zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij op bovenstaande wijze in gebreke blijft.

2.2.12. Uit het voorgaande dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.13. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan

worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dat verzoekende partij beschikt over een veilig en redelijk vestigingsalternatief in de stad Kabul, waar blijkens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier voor burgers geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er voor burgers actueel geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij betwist deze motivering en merkt vooreerst op dat zij niet inziet waarom de veiligheidssituatie van Kabul als relevant wordt beschouwd, daar nergens in het dossier de hervestiging in Kabul wordt besproken. Evenmin ziet verzoekende partij in waarom er een verplichting zou bestaan voor haar familieleden, en meer in het bijzonder voor haar oom, om het verblijf van verzoekende partij in Kabul te financieren. Bovendien blijkt uit niets dat haar oom financieel bemiddeld is. Integendeel, uit haar verklaringen blijkt dat haar oom niet bijgedragen heeft aan de betaling van de vlucht. Voorts onderstreept verzoekende partij dat haar moeder reeds veel heeft moeten betalen voor haar vlucht en bovendien een alleenstaande moeder is. Een verdere financiering van het verblijf van verzoekende partij in Kabul is dan ook niet mogelijk voor haar. Bovendien is het niet vanzelfsprekend dat de eigendommen van haar moeder beschermd worden, na de verdwijning en zeer vermoedelijke dood van haar vader en jongste broer. Verder benadrukt verzoekende partij de uiterst precaire situatie in Kabul voor nieuwkomers en verwijst naar een aantal internationale rapporten, waarvan zij één als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlage 3), waaruit problemen blijken met huisvesting, het vinden van werk en de toegang tot publieke voorzieningen. Bovendien kan zij zich op geen enkel netwerk beroepen, daar zij geen enkel familielid heeft wonen in Kabul. Dit vormt des te meer een probleem gezien haar etnische afkomst. Ten slotte wijst verzoekende partij er nog op dat er druk wordt uitgeoefend om terug te keren naar de regio van herkomst, hetgeen in het geval van verzoekende partij zeer nefast kan uitpakken. Desbetreffend verwijst zij in haar verzoekschrift naar een aantal internationale rapporten.

De Raad wijst er evenwel op dat uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat haar familie over de nodige financiële capaciteiten beschikt om verzoekende partij toe te laten een bestaan in de hoofdstad Kabul uit te bouwen. Immers verklaart verzoekende partij dat haar gezin een twintigtal *jerib* bezit en dat haar familie van twee derde van de opbrengst van het land zonder problemen konden leven (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 20/06/2013, p. 4-5). Haar oom bezat op zijn beurt meer grond dan haar eigen kerngezin (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 20/06/2013, p. 11). Zowel haar kerngezin als haar oom behoren hiermee tot de grotere landeigenaars, zo blijkt uit de informatie gevoegd bij het administratief dossier (stuk 14, deel 7). Gelet op de financiële draagkracht van haar familie, kan dan ook in alle redelijkheid worden aangenomen dat zij verzoekende partij financieel kunnen ondersteunen bij een terugkeer naar Afghanistan en vestiging in Kabul. Gezien verzoekende partij zelf verklaart dat haar oom meer grond bezit dan haar eigen gezin, kan zij bezwaarlijk beweren dat haar oom niet financieel bemiddeld zou zijn. Het loutere gegeven dat de reis van verzoekende partij volledig door haar moeder werd betaald, en niet door haar oom, toont op geen enkele manier aan dat haar oom niet over de nodige financiële middelen zou beschikken. Voorts brengt verzoekende partij, die eerder bij haar vlucht uit Afghanistan reeds geholpen werd door haar familie, geen enkel concreet element aan waaruit blijkt dat haar familie niet bereid zou zijn haar financieel bij te staan bij een hervestiging in Kabul. Waar verzoekende partij opmerkt dat haar moeder alleen is komen te staan en verwijst naar de verdwijning van haar vader en broer, wijst de Raad erop dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas. De verwijzing van verzoekende partij naar de ontvoering en vermoedelijke doding van haar vader en de problemen die hieruit zijn voortgevloeid voor haar en haar familie is dan ook niet dienstig ter weerlegging van de motivering van verwerende partij omtrent het bestaan van een veilig en redelijk vestigingsalternatief in de stad Kabul.

Verder toont verzoekende partij op geen enkele manier aan dat haar etnische afkomst een ernstige hinderpaal vormt voor een hervestiging binnen haar land van herkomst en meer in het bijzonder in Kabul. Tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal werpt verzoekende partij op dat zij zich niet in een stad zou kunnen vestigen omdat zij Pashai spreekt. Evenwel kan uit het gehoor van verzoekende partij worden vastgesteld dat zij het Pasjtoe zeer goed machtig is.

Voorts maakt verzoekende partij, als telg van een familie die behoort tot de grotere landeigenaars, niet aannemelijk dat zij daadwerkelijk terecht zal komen in een dergelijke door haar geschetste precaire

situatie in Kabul. Naar het oordeel van de Raad zijn er *in casu* geen concrete aanwijzingen dat verzoekende partij in Kabul in een vluchtelingenkamp of in andere mensenwaardige omstandigheden zal terechtkomen. De Raad wijst er in dit verband nog op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) in de zaak N. tegen Zweden (Application no. 23505/09) van 20 juli 2010 oordeelde dat hoewel er sprake is van serieuze mensenrechtenschendingen in Afghanistan, dit niet automatisch leidt tot schending van artikel 3 EVRM (EHRM N. tegen Zweden, 20 juli 2010, § 52). De mogelijke schending van artikel 3 EVRM dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden. Algemeen kan worden gesteld dat ook het EHRM het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoekende partij legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626).

Waar verzoekende partij nog oppert dat er druk wordt uitgeoefend om terug te keren naar de regio van herkomst, stelt de Raad vast dat dit een blote bewering betreft die door verzoekende partij niet met objectieve informatie wordt onderbouwd. Verzoekende partij laat immers na de internationale rapporten waarnaar zij verwijst te voegen bij haar verzoekschrift en duidt evenmin de exacte locatie aan waar deze kunnen worden teruggevonden. Bovendien brengt verzoekende partij evenmin enig concreet element aan waaruit blijkt dat op haar druk zou worden uitgeoefend om terug te keren naar haar regio van herkomst, dit mede in het licht van de financieel krachtige familie waartoe zij behoort.

Gelet op het voorgaande en rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden van verzoekende partij, kan van haar dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat zij zich in Kabul vestigt. Dit klemmt des te meer daar haar voorgehouden problemen ongeloofwaardig werden bevonden.

Verder stelt de Raad vast dat de motivering van verwerende partij dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, door verzoekende partij ongemoeid wordt gelaten waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

Bijgevolg maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst en meer in het bijzonder naar Kabul een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2.14. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 13 en 14) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 20 juni 2013 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Pasjtoe en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.15. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.16. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien januari tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT